

La vergonya de l'aeroport

Ara fa un any just, en el treball de redacció del número 143 de la Revista, explicàvem amb detall la situació del camp d'aviació de Vilobí i fèiem vots perquè, en la doble perspectiva dels Jocs Olímpics i del Mercat Únic, l'aeroport Girona-Costa Brava pogués aixecar definitivament el vol.

Vanes il·lusions. D'aleshores ençà, només hem vist caure galledes d'aigua freda sobre les nostres ingènues esperances. El fracàs dels vols regulars ha estat total: a les anul·lacions del Girona-Madrid i del Londres-Girona-Palma s'hi afegiren successivament les del Girona-Florència i del Girona-París i, en el setembre últim, la del Girona-Tenerife-Palma. Pel que fa als xàrters, del gener al setembre n'hi han hagut gairebé vuit-cents menys que l'any passat, i el volum de passatgers ha baixat en més de cent mil persones. Sis de les companyies que treballaven habitualment a Vilobí han fet fallida i uns operadors holandesos han denunciat els seriosos impediments que han trobat per aterrar-hi.

El mes d'octubre, el Ministeri d'Obres Públiques i Transports fa saber que ajornen fins al 1993 les reformes previstes a l'aeroport. El mes de novembre es revela que s'han anul·lat vint-i-un vols previstos per als propers mesos, i que el camp gironí només rebrà quatre vols xàrter en tot l'hivern. El director confessa que «les instal·lacions han tocat fons» i reconeix que «les coses no poden anar pitjor».

Mentrestant, les inversions oficials projectades per a Girona es desvien en bona part cap a l'insaciabla aeroport d'El Prat, que en cinc anys ha doblat el trànsit de passatgers i que funciona com pot enmig de la saturació i de les queixes constants dels usuaris. La faraònica inutilitat de les reformes acabades d'estrenar al camp barceloní troba el millor símbol en les quatre palmeres del nou vestíbul que, anèmiques per la manca d'aire lliure, han de ser revestides amb fulles de plàstic.

Aquesta llarga cadena de fets corrobora la dramàtica irracionalitat d'una situació que fa molt temps que dura. Una nefasta combinació d'estructures de poder i d'interessos econòmics, sota l'empара de la inèrcia burocràtica, impedeix que l'aeròdrom gironí compleixi la funció per a la qual va ser creat. Totes les gestions que es fan des de fronts diferents i en direccions diverses topen sempre amb els mateixos esculls. Cada vegada que alcem la veu, fan el sord. Cada vegada que volem donar un pas, ens paren els peus. Si ens oferim per gestionar l'aeroport, ho prohibeixen. Si inventem fórmules per potenciar-lo, les boicotegen.

Ni fan ni deixen fer: no admeten cap idea ni cap oferiment per canviar la situació que ells mateixos han fet insostenible. S'estimen més que Barcelona vessi, abans que repartir i descentralitzar; s'estimen més engreixar el caos que han creat abans que perdre una partícula del monopoli que detenten.

Què haurem de fer per ser atesos algun dia? Hem esgotat els arguments, les propostes i les ofertes. Tenim un camp esplèndidament disposat, però sotmès a una inutilitat vergonyosa. El primer d'abril de 1967 —un dia que en deien de la Victòria— l'aeroport va ser inaugurat enmig d'un clima d'eufòria. Ara, al cap de vint-i-cinc anys, només podrem celebrar la seva inexorable derrota.